

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У.11928/17
05.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца малолетног ..... из Ирана, чији је додељени старалац Д.К., службеница Центра за социјални рад П., ..., а кога заступа Бојан Стојановић, правник Београдског центра за људска права из Београда, ул. ..., поднетој против Комисије за азил, Нови Београд, Булевар Михаила Пупина бр. 2, ради поништаја решења број: Аж-.../17 од 31.05.2017. године, у предмету признавања права на азил, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил, број: Аж-.../17 од 31.05.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Дирекције полиције – Управе граничне полиције – Канцеларије за азил број .../16 од 04.04.2017. године. Ожалбеним решењем, ставом 1., одбацује се захтев за азил у Републици Србији држављанину Ирана .....-а, рођеном xxxxxx. године у месту Т., Иран, док се ставом 2. обавезује тужилац да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 15 дана од дана правноснажности тог решења и Канцеларији за азил врати личну карту за лице које тражи азил број .../2017.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 04.08.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе указује да је оспореним решењем поступљено супротно члану 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени није оценио све наводе жалбе. Тужилац истиче да је одлука заснована на усменој изјави тражиоца азила, али да ни Канцеларија за азил ни Комисија за азил нису проверили наводе да је захтев за азил у његово име поднела породица из Ирана са којом је боравио, нити су се осврнули на чињеницу да је тужилац малолетан, да

није имао свест ни знање о значају процедуре и да он лично није имао прилику да се обрати надлежном органу за азил у Бугарској већ да су други то учинили у његово име. Тужилац сматра да је стога одлука погрешно заснована на члану 33. став 1. тачка 5) Закона о азилу, посебно истичући да му у Бугарској није пружена адекватна помоћ и третман, те да је Република Србија, као потписник Конвенције Уједињених нација о правима детета, била дужна да у поступању са децом без пратње и раздвојеном децом ван њихове земље, увек поступа у складу са најбољим интересом детета, а што овде није био случај. Даље, тужилац сматра да управни органи нису приликом одлучивања узели у обзир опасност по тужиоца у случају враћања, те да је повређен члан 6. став 2. Породичног закона, тиме што се ожалбеним решењем тужиоцу наређује да Србију напусти без објашњења на који начин би тужилац то требао да учини, а на начин који је безбедан по њега, посебно када се има у виду чињеница да тужилац не поседује ниједан лични документ, да није договорен прихват ни са државом порекла, нити са Републиком Бугарском из које је тужилац ушао на територију Републике Србије. Указује да су државе потписнице Конвенције Уједињених нација у обавези да децу не враћају у земљу у којој су деца била предмет прогона, односно у државу за коју се основано сматра да постоји стваран ризик од наношења непоправљиве штете детету. Због тога налази да се одлуком којом се наређује тужиоцу да се врати у Републику Бугарску, где је био жртва трговине људима, грубо крше наведена начела, јер постоји опасност да тужилац поново буде жртва трговине људима, а због чега је био и смештен у сигурну кућу у Србији. Такође, тужилац наводи да је канцеларија за азил раније доделила уточиште у случају НУГ тражиоцу азила из Ирана који је, такође, напустио земљу порекла услед прогона по верској основи, и који је у Републику Србију, такође, дошао из Републике Бугарске, због чега остаје нејасно зашто се тај случај разликује од случаја тужиоца. Наглашава да је чланом 15. Закона о азилу прописано да ће се у поступку азила водити рачуна о специфичној ситуацији деце одвојене од родитеља или старатеља, а што Канцеларија за азил и Комисија за азил својим поступањем нису учинили. Додао је да је Бугарска описана као земља у којој постоји висок степен ксенофобије – исламофобије, те да организација PRO ASYL у свом извештају позива све чланице Европске уније и друге земље да се уздрже од враћања избеглица у Бугарску. Предложио је да суд уважи тужбу и да у спору пуне јурисдикције, решење првостепеног органа огласи ништавим, јер у случају његовог извршења, Министарство унутрашњих послова није у могућности да организује прихват странца коме се наређује да напусти Републику Србију ни са Републиком Бугарском, ни са Исламском Републиком Иран, при чему би евентуалним протеривањем или враћањем тужиоца, без обзира на решење по захтеву за пружање уточишта у Републици Србији, дошло до кршења члана 6. Закона о азилу. Предложио је и да суд у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар тако што ће усвојити захтев за азил тужиоцу и доделити му уточиште.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима датим у оспореном решењу и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану. Понављајући наводе из образложења оспореног решења, у датом одговору тужени је посебно додао да је одлучна чињеница за доношење одлуке као у диспозитиву оспореног решења било то што је у току поступка утврђено да су испуњени услови за примену члана 33. став 1. тачка 5) Закона о азилу, јер је неспорно утврђено да је тужилац у Републици Бугарској, у којој је боравио пре доласка у Републику Србију, поднео захтев за азил и добио идентификациону карту за тражиоца азила, да су поступајући органи имали у виду чињеницу да се ради о малолетном тражиоцу азила, те да му је од стране надлежног центра за социјални рад одређен привремени старатељ, због чега сматра да се у току поступка водило рачуна о најбољем интересу малолетног тражиоца азила.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је тужилац држављанин Ирана, који је дана 17.01.2017. године, поднео надлежном органу захтев за азил у Републици Србији, у коме је, поред осталог, навео да је рођен xxxxxxxx. године, и да је земљу порекла напустио због породичних проблема, насталих због промене исламске вере у хришћанство, што је у Ирану противзаконито; да је земљу порекла напустио у јулу 2016. године, одакле је илегално пешке уз помоћ кријумчара отишао у Турску, а затим у Бугарску, где му је полиција одузела телефон и сав новац који је имао код себе; да је из Бугарске у Србију покушао да пређе једнаест пута, али га је полиција ухватила и враћала у Бугарску; да је у Србију ушао крајем септембра или почетком октобра 2016. године, илегално, пешице, те да је 30.09.2016. године добио потврду о израженој намери да се тражи азил. Надаље, из списка произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, тужилац, као малолетно лице, решењем Градског центра за социјални рад у ...у, Одељење .... од 09.11.2016. године, стављен под непосредно привремено старатељство и одређен му је привремени старатељ. Даље из списка произлази да је по одржаној усменој расправи дана 22.02.2017. године, на којој је тужилац саслушан у присуству привременог старатеља и пуномоћника, о чему је сачињен записник на који није било примедби, првостепени орган донео ожалбени закључак, којим је на основу члана 33. став 1. тачка 5. Закона о азилу, одбацио захтев за азил, а тужиоца обавезао да уколико нема други основ за боравак, напусти Републику Србију у року од три дана од дана правноснажности овог решења и канцеларији за азил врати личну карту за лице које тражи азил. Према датим разлозима овако је одлучено, јер је у поступку утврђено да је тужилац пре доласка у Србију поднео захтев за азил у Бугарској, која је потписница Конвенције о статусу избеглица из 1951. године, и Протокола о статусу избеглица из 1967. године, од 1993. године, па по оцени првостепеног органа, утврђене чињенице у овој правној ствари указују да има места примени наведене одредбе члана 33. Закона о азилу. Против наведене одлуке, тужилац је изјавио жалбу, која је оспореним решењем одбијена, као неоснована. Према разлозима из образложења оспореног решења, овако је одлучено јер је код чињенице која је правилно утврђена у првостепеном поступку, да је тужилац боравио у Републици Бугарској око два и по месеца и да је тамо поднео захтев за азил, те добио идентификациону карту за тражиоца азила, и по оцени туженог, првостепени орган правилном применом члана 33. став 1. тачка 5) Закона о азилу, одбацио захтев тужиоца за азил. У односу на жалбене наводе, тужени цени да је у погледу стања система азила у Бугарској и доступности истог тражиоцима азила, првостепени орган јасно и довољно образложио своју одлуку, а да се жалбени наводи базирају на испуњености услова за примену члана 33. став 1. тачка 6) Закона о азилу, што није основ решавања у овом предмету, те их сматра неоснованим. На основу наведеног, а имајући у виду одредбе Закона о азилу, тужени је применом члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио је као у диспозитиву.

Полазећи од наведеног, Управни суд налази се основано тужбом указује да је оспореним решењем повређен закона на штету тужиоца, јер су и по оцени суда тим решењем учињене повреде правила поступања прописане одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр.

30/10), којима је прописано да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе, а ако је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, другостепени орган се може позвати на разлоге првостепеног решења. Сагласно наведеном, другостепени орган је дужан да оцени све наводе жалбе, па ако их не уважи у образложењу свог решења дужан је да изнесе разлоге због којих их сматра неоснованим.

Наиме, у конкретном случају из списка предмета и оспореног решења произлази да тужени орган у образложењу тог решења није оценио жалбене наводе којима се указује да је подносилац захтева малолетник без пратње, да се приликом доношења ожалбеног решења није посебно водило рачуна о најбољем интересу детета, односно да се ради о лицу које припада категорији лица са посебним потребама, у смислу члана 15. Закона о азилу, да нису наведене гаранције да ће Бугарска у конкретном случају обезбедити прихват малолетног тужиоца приликом напуштања Републике Србије, што га доводи у рањив положај односно оставља га без могућности да на легалан начин оде у Бугарску и тражи азил, а оцена ових чињеничних навода из жалбе, није садржана ни у образложењу првостепеног закључка. С обзиром да је одредбом члана 15. Закона о азилу (“Службени гласник РС”, бр. 107/07) изричито прописано да ће се у поступку азила водити рачуна о специфичној ситуацији лица са посебним потребама која траже азил, као што су малолетници, потпуно или делимично лишена пословне способности, деца одвојена од родитеља или старатеља, особе са инвалидитетом, старе особе, труднице, самохрани родитељи са малолетном децом и лица која су била изложена мучењу, силовању или другим тешким облицима психолошког, физичког или сексуалног насиља, а имајући у виду одредбе члана 3., 5. и 8. Конвенције о основним људским правима и слободама и члана 1. и 3. Конвенције о правима детета, које су као потврђени међународни документи, на основу члана 194. Устава, део правног поретка Републике Србије, те сагласно овим међународним конвенцијама прописаној обавези да ће у свим активностима које се тичу деце, најбољи интерес детета бити од примарног значаја, Управни суд налази да је тиме што није оценио дате жалбене наводе, тужени орган учинио повреду правила поступања које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, јер из разлога датих у образложењу оспореног решења и списка предмета не произлази правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност закључка туженог да је првостепено решење у свему правилно и на закону засновано, а жалба неоснована.

Тужени орган је дужан да у поновном поступку отклони повреду правила поступања на које му је указано овом пресудом, оцени наводе истакнуте у жалби, да да ваљане разлоге за оцену тих навода, те након тога донесе ново, на закону засновано решење о жалби тужиоца., при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Приликом одлучивања суд је ценио наводе из одговора на тужбу да су поступајући органи имали у виду чињеницу да се ради о малолетном тражиоцу азила, да му је од стране надлежног центра за социјални рад одређен привремени старатељ, те да сматра да се у току поступка водило рачуна о најбољем интересу малолетног тражиоца азила, али налази да ови наводи нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово јер, према схватању суда, образложење решења мора да је садржано у самом решењу, чиме се омогућава контрола да ли је чињенично стање правилно утврђено и да ли је правилно примењен материјални пропис, а накнадним разлозима за већ донето решење омогућила би се пракса произвољног решавања ствари и накнадног изналагања разлога да се оправда већ донето решење.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, али их није посебно образлагао имајући у виду разлоге са којих је одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то у смислу члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде, применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно члану 42. став 1. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.10.2017. године, 15 У.11928/17

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РР/ИО